

storiske Udvikling, som Beskatningen af indenlandsk Tobak har haft i flere fremmede Stater, først og fremmest i Tyskland, hvor denne Beskatningsteknik vel nok er den højst udviklede, der eksisterer. Der begyndte man med Arealbeskatning og gik derfra, efter at tilstrækkelig Erfaring var indhøstet, over til en Produktbeskatning, der dog ikke udelukker Arealbeskatning, idet man har bibeholdt den for ganske smaa Arealer. Det er givet, at hvis man allerede i 1911 havde skullet vedtage et Forslag, bygget paa Produktbeskatning, vilde det være kommet til at indeholde Kontrolbestemmelser, der havde været ikke saa lidt vidtløftigere og mere generende for Dyrkerne end de nuværende. Jeg maatte jo dér rette mig efter de tekniskkyndiges Skøn, som skulde gennemføre Loven, og vore Toldautoriteter mente ikke den Gang at turde paatage sig Ansvaret for en forsvarlig Kontrol, medmindre der kom Kontrolbestemmelser, der var væsentlig mere tyngende end de, der er indsatte i dette Lovforslag. Derfor maatte jeg fastholde selv overfor de stærke Ønsker, som kom om allerede da at gaa over til Produktbeskatning, at det var rigtigere at følge Regeringens Forslag og have Arealbeskatning et Par Aar, for at Administrationen kunde faa Lejlighed til at se nærmere paa dette hidtil ukendte Omraade og med det Formaal for Øje at gøre sig klar over, hvorvidt man ikke, naar man gik over til Produktbeskatning, kunde nøjes med betydelig færre og betydelig mindre besværlige Kontrolforanstaltninger, end man f. Eks. har i Tyskland og forskellige andre Lande. Det er dette, som er naaet. Her er forelagt et Forslag, om hvilket jeg tør sige — og det glæder mig, at dette har fundet Tilslutning hos de fleste Talere —, at Kontrolbestemmelserne er reducerede i Virkeligheden til det mindst mulige. Hvis man vil tage den tyske Lov for sig og sammenligne dens Kontrolbestemmelser med Lovforslagets, vil det, hvis der skal rejses Indvending mod dette, sandelig ikke blive den, at det indfører besværlige og chikanøse Regler overfor Tobaksdyrkerne, men snarere den, at det er et ganske dristigt Skridt, at et Lands Administration paa dette Omraade nøjes med saa overordentlig faa Kontrolforanstaltninger, færre, end man har i noget andet Land, hvor man har denne Beskatning.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds (Hyller) mente, at

man burde gaa helt bort fra Skatten, og motiverede det med, at denne Tobak var af en helt anden Kvalitet end selv den simpleste indførte, og at der i Virkeligheden ingen Konkurrence var. Men denne Paa-stand af det ærede Medlem er afgjort modbevist ved Kendsgerningerne. Det har vist sig, at den betydelige Toldforhøjelse, som fandt Sted fra 29 til 60 Øre pr. kg, har medført og medført straks en om ikke ganske tilsvarende, saa dog meget betydelig Forhøjelse af Prisen paa indenlandsk Tobak. Ved de Undersøgelser, som er foranstaltede, og hvis Resultat blev bekendt i Forbindelse med Forarbejderne til den forrige Lov, er det godtgjort, at Prisen steg fra 40 til 60 Øre pr. kg. Dermed er Beviset ført for, at Tolden har øvet en væsentlig Indflydelse til at forhøje Prisen, at der har været en ret skarp Konkurrence mellem den simpleste indførte og den hjemmeavlede Tobak, og at vi derfor maa have en Beskatning, hvis ikke Tobaksdyrkingen her i Landet skal foregaa under en meget stærk Beskyttelse.

Det ærede Medlem gjorde forskellige Indvendinger mod Enkeltheder. Han mente navnlig, at det var urimeligt at forlange, at Tobaksdyrkerne skulde bringe Tobakken til Toldstedet eller Jernbanestationen, den burde vejes paa Stedet. Jeg tror nok, at dette Forslag af det ærede Medlem er temmelig uhørt i den ganske Verdens Toldadministration, og vi har det heller ikke her i Landet paa noget Omraade saaledes, at Toldvæsenet kører rundt til alle de forskellige handlende og Importører, som skal have deres Varer beskattede; nej, de maa komme op paa Toldboden og faa dem vejede og behandlere der. Nu har vi her foreslaaet noget, som er et ret væsentligt Skridt bort fra den almindelige Fremgangsmaade i saa Henseende. Det almindelige vilde være, at Dyrkerne skulde frembyde Produktet paa Toldboden i det nærmeste Toldsted. Men jeg har ment det rigtigt at imødekomme Tobaksdyrkerne ved at gaa noget udenfor den sædvanlig fulgte Regel og tillade, at Varen vejes paa den Jernbanestation, hvor Dyrkerne sender den til. Det gaar saaledes til, at naar Tobakken skal afsendes, køres den som Regel til den nærmeste Jernbanestation for derfra at ekspederes til sit Bestemmelsessted. Ved denne Jernbanestation er der jo som Regel ansat en autoriseret Maaler og Vejer, og denne Vejers Attest skal saa have Gyldighed overfor Toldvæsenet. Denne Praksis, som vi ellers ikke har, har jeg ment, man ved denne Lejlighed